

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 495

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 19 iulie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 734 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. 1 lit. b) și e) din Codul penal	2
Decizia nr. 741 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 din Codul penal	3–4
Decizia nr. 742 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 și art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	4–5
Decizia nr. 744 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal	6–7
Decizia nr. 745 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1, 2 și 5 din Codul penal.....	7–8
Decizia nr. 752 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	8–10
Decizia nr. 753 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (4) și ale art. 15 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	10–11
Decizia nr. 786 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (1) și (3) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea	11–13
Decizia nr. 791 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. 4 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991	13–14
Decizia nr. 792 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 ¹ alin. (2) teza finală din Legea administrației publice locale nr. 215/2001	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 734**

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. 1 lit. b) și e) din Codul penal

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. 1 lit. b) și e) din Codul penal, excepție ridicată de Viorel Macovei în Dosarul nr. 2.297/176/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.297/176/2008, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. 1 lit. b) și e) din Codul penal**, excepție ridicată de Viorel Macovei în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 20 alin. (2) și art. 23 alin. (12), deoarece în temeiul lor instanțele ajung să aplice un spor de pedeapsă la majoritatea infractorilor care au săvârșit mai multe infracțiuni, deși niciuna din acestea nu ajunge la maximum încadrării. Consideră că ar trebui să se renunțe la aceste reglementări.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. 1 lit. b) și e) din Codul penal, excepție ridicată de Viorel Macovei în Dosarul nr. 2.297/176/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 34 alin. 1 lit. b) și e), cu denumirea marginală *Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de persoana fizică*, din Codul penal, care au următorul conținut:

„În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte, iar dintre acestea se aplică pedeapsa, după cum urmează: [...]

b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, care poate fi sporită până la maximum ei special, iar când acest maxim nu este îndestulător, se poate adăuga un spor de până la 5 ani; [...]

e) când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoare și mai multe pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, potrivit dispoziției de la lit. b), la care se poate adăuga amendă, potrivit dispoziției de la lit. c).”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției consideră dispozițiile art. 34 alin. 1 lit. b) și e) din Codul penal neconstituționale, deoarece solicită rediscutarea rațiunilor ce au stat la baza edictării lor și renunțarea la aplicarea de sporuri. Or, o astfel de critică nu poate fi primită, deoarece, pe de o parte, România, fiind un stat de drept organizat potrivit principiului separației și echilibrului puterilor în stat, în care, potrivit art. 61 alin. (1), numai Parlamentul este „*unica autoritate legiuitoare a țării*”, și, pe de altă parte, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 741

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 din Codul penal

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 din Codul penal, excepție ridicată de Ștefan Buinoschi în Dosarul nr. 10.097/193/2009 al Judecătoriei Botoșani — Secția penală și de Traian Popa în Dosarul nr. 3.354/85/2009 al Tribunalului Sibiu — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 8.265D/2009 și nr. 8.464D/2009 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 8.464D/2009 la Dosarul nr. 8.265D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 17 noiembrie 2009 și 2 decembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 10.097/193/2009 și nr. 3.354/85/2009, **Judecătoria Botoșani — Secția penală și Tribunalul Sibiu — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 84 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Ștefan Buinoschi și Traian Popa.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul Ștefan Buinoschi susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 4 alin. (2), art. 16 și art. 21, deoarece inculpatul care nu are posibilitatea efectivă de acoperire a prejudiciului în perioada de încercare stabilită prin sentința de condamnare riscă revocarea suspendării condiționate. Or, o asemenea posibilitate legitimează implementarea în legislație a unei viziuni de politică penală condiționată de avere. Pe lângă discriminarea pe criteriul averii, constrângerea de a executa obligațiile civile într-un anumit interval de timp este, în opinia autorului, contrară dreptului la un proces echitabil.

De asemenea, autorul Traian Popa susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (13) referitoare la natura penală a sancțiunii privative de libertate, deoarece acțiunea civilă în procesul penal nu poate influența modul de individualizare a pedepsei și, cu atât mai

mult, nu poate avea ca și consecință directă o sancțiune privativă de libertate.

Judecătoria Botoșani — Secția penală și Tribunalul Sibiu — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului a transmis, în Dosarul nr. 8.265D/2009, punctul său de vedere în care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 84 cu denumirea marginală *Revocarea în cazul neexecutării obligațiilor civile* din Codul penal, care au următorul conținut: „*Dacă până la expirarea termenului de încercare condamnatul nu a îndeplinit obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, instanța dispune revocarea suspendării executării pedepsei, afară de cazul când cel condamnat dovedește că nu a avut putință de a îndeplini acele obligații.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei, fiind o creație a legiuitorului, este firesc ca acesta să determine nu numai condițiile, dar și sfera de incidență a măsurii. De vreme ce suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă un drept al persoanei, ci doar o măsură de individualizare a executării pedepsei, care oferă inculpatului numai o vocație, iar nu un drept de a beneficia de această măsură, și revocarea măsurii trebuie circumscrisă unor criterii similare. Câtă vreme aplicarea acestei măsuri se face prin hotărâre judecătorească, pronunțată ca urmare a finalizării procesului penal, în cadrul căruia inculpatul are posibilitatea de a-și face toate apărările, de a exercita căile de atac prevăzute de lege, de a propune și de a administra probe, nu poate fi primită susținerea în sensul că reglementarea criticată ar aduce atingere dreptului la un proces echitabil ori principiului ce statuează natura penală a sancțiunii privative de libertate. Aceasta întrucât pedeapsa a fost deja stabilită; ceea ce se schimbă fiind numai modul de executare. Împrejurarea că inculpatul a achitat sau nu prejudiciul produs prin infracțiune ori a depus sau nu stăruință în acoperirea acestuia constituie, după caz, circumstanțe atenuante ori agravante, contribuind la o corectă individualizare a pedepsei, și, nicidecum, nu se poate

spune că reprezintă o cauză a dispunerii sancțiunii privative de libertate.

De asemenea, dispozițiile art. 84 din Codul penal nu aduc atingere prevederilor constituționale privind egalitatea în fața legii, deoarece dispoziția legală criticată nu stabilește discriminări, ci instituie un tratament juridic egal pentru toate

persoanele aflate în aceeași situație, fără nicio deosebire. Rezultă că nu se poate vorbi de încălcarea egalității în fața legii, câtă vreme revocarea se aplică numai celor care nu au executat obligațiile civile. De altfel, teza finală a textului criticat exceptează de la aplicare inculpații, care nu au îndeplinit obligațiile civile, întrucât nu a avut puțința de a le îndeplini.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 din Codul penal, excepție ridicată de Ștefan Buinoschi în Dosarul nr. 10.097/193/2009 al Judecătorei Botoșani — Secția penală și de Traian Popa în Dosarul nr. 3.354/85/2009 al Tribunalului Sibiu — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 742

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 și art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 și art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Interobert Express” — S.R.L. din Tulnici în Dosarul nr. 2.459/91/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, apreciind că nu au fost relevate elemente de noutate care să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.459/91/2009, **Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 și art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Interobert Express” — S.R.L. din Tulnici într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de suspendare a executării unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că, prin posibilitatea pe care o oferă instanței de judecată ca la simpla cerere a unei persoane care se pretinde vătămată și fără a avea loc o judecată asupra fondului pretențiilor să suspende executarea unui act administrativ, textele de lege criticate nesocotesc libertatea persoanei în beneficiul căreia a fost emis acel act administrativ de a-și desfășura activitatea economică în condiții de liberă inițiativă. De asemenea, încalcă și dreptul la un proces echitabil, întrucât nu se impun niciun fel de condiții de admisibilitate a cererii de lipsire temporară a actului administrativ de efectele sale, iar instanța poate dispune suspendarea executării acestuia fără a analiza pretențiile sau apărărilor pe fond și fără să administreze probele adecvate cauzei. Totodată, este răsturnată sarcina probei, întrucât beneficiarul actului este nevoit să dovedească legalitatea lui, petentul nefăcând altceva decât să afirme că actul administrativ este susceptibil de a cauza pretense prejudicii.

Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Consideră că textele de lege criticate instituie o garanție pentru persoana vătămată în ceea ce privește eventualele pagube pe care le-ar suferi ca

urmare a executării unui act administrativ, iar prin stabilirea condițiilor de admisibilitate previne și limitează eventualele abuzuri în valorificarea acestui drept.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 14 și art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificată prin Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, care au următorul cuprins:

— Art.14: „(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.

(2) Instanța soluționează cererea de suspendare, de urgență și cu precădere, cu citarea părților.

(3) Când în cauză este un interes public major, de natură a perturba grav funcționarea unui serviciu public administrativ, cererea de suspendare a actului administrativ normativ poate fi introdusă și de Ministerul Public, din oficiu sau la sesizare, prevederile alin. (2) aplicându-se în mod corespunzător.

(4) Hotărârea prin care se pronunță suspendarea este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.

(5) În ipoteza în care se emite un nou act administrativ cu același conținut ca și cel suspendat de către instanță, acesta este suspendat de drept. În acest caz nu este obligatorie plângerea prealabilă.

(6) Nu pot fi formulate mai multe cereri de suspendare succesive pentru aceleași motive.

(7) Suspendarea executării actului administrativ are ca efect încetarea oricărei forme de executare, până la expirarea duratei suspendării.”

— Art. 15: „(1) Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, până la soluționarea acțiunii în fond.

(2) Dispozițiile art. 14 alin. (2)—(7) se aplică în mod corespunzător.

(3) Hotărârea dată cererii de suspendare este executorie de drept, iar introducerea recursului, potrivit art. 14 alin. (4), nu suspendă executarea.

(4) În ipoteza admiterii acțiunii de fond, măsura suspendării, dispusă în condițiile art. 14, se prelungește de drept până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei, chiar dacă reclamantul nu a solicitat suspendarea executării actului administrativ în temeiul alin. (1).”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 16 alin. (2) care prevede că nimeni nu este mai presus de lege, art. 21 alin. (3) care consacră dreptul părților la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil, art. 24 care garantează dreptul la apărare, art. 45 privind libertatea economică și art. 135 referitor la economia României.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra prevederilor de lege ce formează obiectul acesteia, prin raportare la aceleași texte constituționale și din perspectiva unor critici similare. Prin mai multe decizii, dintre care pot fi amintite Decizia nr. 804 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 23 octombrie 2007, sau Decizia nr. 939 din 19 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 31 ianuarie 2007, Curtea a statuat că textele de lege sunt constituționale, necontravenind dispozițiilor din Legea fundamentală invocate și de autorul prezentei excepții.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea jurisprudenței amintite, soluția pronunțată prin deciziile enumerate mai sus și argumentele pe care aceasta s-a bazat își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 și art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Interobert Express” — S.R.L. din Tulnici în Dosarul nr. 2.459/91/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 744

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Burac în Dosarul nr. 10.781/118/2008 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.781/118/2008, **Tribunalul Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal**, excepție ridicată de Ioan Burac în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 și 20 raportate la art. 1 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituția României, deoarece nesocotesc libertatea comerțului, libertatea contractuală și, în același timp, instituie o sancțiune penală în condițiile în care eroarea contractuală sau neîndeplinirea unei obligații contractuale nu poate fi sancționată decât prin aplicarea de sancțiuni civile.

Tribunalul Constanța — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal — *Înșelăciunea*, care au următorul conținut:

„Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără aceasta eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.

Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 215 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 7 iunie 2005, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal, statuând că atât alin. 3, cât și alin. 4 al art. 215 din Codul penal incriminează înșelăciunea ca o gravă faptă antisocială contra patrimoniului, constând în înșelarea încrederii participanților la raporturile juridice patrimoniale, fapt absolut intolerabil în cadrul acestora. De altfel, în toate sistemele de drept înșelăciunea ori escrocheria este o faptă incriminată și sever sancționată.

De asemenea, elementul material al infracțiunii de înșelăciune are drept premisă o acțiune și, respectiv, o omisiune care induce cocontractantul într-o eroare determinantă la încheierea ori executarea actului. Dacă eroarea nu ar fi existat, contractul nu s-ar fi încheiat sau executat în condițiile respective. Prin urmare, nu poate fi confundată infracțiunea de înșelăciune cu neexecutarea unei obligații contractuale.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Burac în Dosarul nr. 10.781/118/2008 al Tribunalul Constanța — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 745

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1, 2 și 5 din Codul penal

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1, 2 și 5 din Codul penal, excepție ridicată de Constantin Răcean în Dosarul nr. 2.997/85/2006 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.997/85/2006, **Curtea de Apel Alba Iulia – Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 1, 2 și 5 din Codul penal**, excepție ridicată de Constantin Răcean în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16, 21, 24, 45, art. 135 alin. (2), art. 11 alin. (2), art. 20 raportat la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 4 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenție, art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, precum și art. 1 și 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, deoarece în actuala reglementare părțile nu au posibilitatea să

se împace, să-și retragă plângerea sau să apeleze la alte modalități de stingere amiabilă a procesului.

De asemenea, este nesocotită și libertatea comerțului prin aceea că se instituie o sancțiune penală, cu toate că neîndeplinirea unei obligații contractuale nu poate fi sancționată decât pe plan civil.

Prevederile art. 215 alin. 5 din Codul penal mai afectează și dispozițiile constituționale ale art. 53 prin aceea că se înfrânge principiul proporționalității, deoarece pedeapsa cu închisoare de la 10 la 20 de ani este prea mare pentru o pagubă materială de peste 200.000 lei.

În sfârșit, autorul mai arată că se încalcă egalitatea în drepturi și dreptul la un proces echitabil, întrucât textul stabilește încadrarea juridică a faptei și răspunderea penală în funcție de întinderea prejudiciului cauzat persoanei vătămate prin infracțiune, în condițiile în care repararea acestui prejudiciu se înfăptuiește pe baza regulilor de drept civil și constituie obiectul acțiunii civile care este alăturată acțiunii penale în cadrul procesului penal, neputând influența răspunderea penală a autorului prejudiciului.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

C U R T E A,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 1, 2 și 5 din Codul penal — *Înșelăciunea*, care au următorul conținut:

„Inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.

Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

[...] *Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 173 din 4 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 21 decembrie 1999, a rezolvat cu valoare de principiu aspecte similare. Cu acel prilej, Curtea a reținut că art. 215 din Codul penal incriminează înșelăciunea ca o gravă faptă antisocială contra patrimoniului, constând în înșelarea încrederii participanților la raporturile juridice patrimoniale, fapt absolut intolerabil în cadrul acestora. De altfel, în toate sistemele de drept înșelăciunea ori escrocheria este o faptă incriminată și sever sancționată.

Cu privire la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 45 referitoare la *Libertatea economică* și ale art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la asigurarea de către statul român a libertății comerțului, Curtea reține că, așa cum rezultă din chiar conținutul

textului criticat, elementul material al infracțiunii de înșelăciune are drept premisă o acțiune și, respectiv, o omisiune care induce cocontractantul într-o eroare determinantă la încheierea ori executarea actului. Dacă eroarea nu ar fi existat, contractul nu s-ar fi încheiat sau executat în condițiile respective. Prin urmare, nu poate fi confundată infracțiunea de înșelăciune cu neexecutarea unei obligații contractuale. De aceea, invocarea dispozițiilor constituționale menționate, precum și a celor ale art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, privitoare la interzicerea sancționării penale a neexecutării unei obligații contractuale, este total nepertinentă.

Curtea mai constată că dispozițiile art. 215 alin. 5 din Codul penal au mai fost examinate din perspectiva unor critici similare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.128 din 10 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 9 octombrie 2009, Decizia nr. 1.051 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2008, Decizia nr. 709 din 19 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 7 noiembrie 2006.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziilor se mențin, fiind valabile și în ceea ce privește dispozițiile art. 215 alin. 1 și 2 din Codul penal. De altfel, și cu privire la constituționalitatea acestui din urmă text legal Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, prin raportare la aceleași texte din Constituție și din documentele internaționale invocate și în prezenta cauză. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 403 din 16 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 19 iunie 2006, sau Decizia nr. 679 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 698 din 16 octombrie 2007.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1, 2 și 5 din Codul penal, excepție ridicată de Constantin Răcean în Dosarul nr. 2.997/85/2006 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 752

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ion Predescu — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Augustin Zegrean — judecător

Simona Ricu — procuror
Claudia-Margareta Krupenschi — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție

ridicată de Consiliul Județean Satu Mare în Dosarul nr. 3.913/83/2009 al Tribunalului Satu Mare — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.913/83/2009, **Tribunalul Satu Mare — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.**

Excepția a fost ridicată de Consiliul Județean Satu Mare într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni privind anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că votul exprimat indirect pentru alegerea viceprimarilor și a vicepreședinților consiliilor județene reprezintă un act al aleșilor locali și, din această perspectivă, face parte din categoria actelor administrative supuse controlului instanței de contencios administrativ, ceea ce contravine dreptului de vot, ce nu poate face obiectul niciunei cenzuri.

Tribunalul Satu Mare — Secția comercială și contencios administrativ opinează în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate, deoarece dispozițiile de lege criticate asigură atât ocrotirea interesului public, cât și respectarea interesului privat al persoanei ale cărei interese legitime au fost lezate printr-un act administrativ al unei autorități publice.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificată și completată prin art. 1 pct. 3 din Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textele legale criticate au, în prezent, următoarea redactare:

— Art. 1 — Subiectele de sesizare a instanței : „(1) *Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.*

(2) *Se poate adresa instanței de contencios administrativ și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept.*”;

— Art. 2 — Semnificația unor termeni: „(1) *În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: (...) c) act administrativ — actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice; sunt asimilate actelor administrative, în sensul prezentei legi, și contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică, executarea lucrărilor de interes public, prestarea serviciilor publice, achizițiile publice; prin legi speciale pot fi prevăzute și alte categorii de contracte administrative supuse competenței instanțelor de contencios administrativ.*”.

Aceste dispoziții legale sunt criticate prin coroborare cu cele ale art. 2 alin. (3) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 7 octombrie 2004, modificate prin art. 79 pct. 1 din titlul IV din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 13 martie 2008. Acestea prevăd următoarele: „(3) *Viceprimarii și vicepreședinții consiliilor județene sunt aleși prin vot secret indirect, potrivit prevederilor Legii administrației publice locale nr. 215/2001, republicată.*”

Autorul excepției consideră că textele de lege menționate încalcă prevederile art. 36 — „*Dreptul de vot*” din Constituție.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că, potrivit susținerilor autorului excepției, manifestarea conștând în votul indirect exprimat pentru alegerea viceprimarului sau a vicepreședintelui consiliului județean este supusă controlului de contencios administrativ, exercitat în baza art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, dispoziții apreciate ca fiind contrare dreptului de vot, ce nu poate fi supus niciunei ingerințe sau cenzuri.

Curtea constată că asemenea critici de neconstituționalitate nu pot fi reținute, acestea pornind de la o interpretare eronată a dispozițiilor constituționale și legale în discuție. Autorul excepției face o confuzie între dreptul de vot, consacrat de art. 36 din Constituție, ca drept fundamental, și modalitățile de alegere — vot direct sau vot indirect — a unor autorități publice locale, în condițiile legii.

Caracterul direct al votului este de esență reprezentativității democratice moderne, în care cetățenii își exprimă în mod direct și personal opțiunea pentru un anumit candidat propus în alegeri. În cazul votului indirect, la alegerea efectivă a reprezentanților participă un număr mai mic de alegători în funcție de modul de alegele prevăzut de lege. În cauza de față, legiuitorul a stabilit că „viceprimarii și **vicepreședinții consiliilor județene** sunt aleși prin vot secret **indirect**, potrivit prevederilor Legii administrației publice locale nr. 215/2001, republicată”.

Astfel, potrivit art. 101 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, consiliul județean alege dintre membrii săi 2 vicepreședinți, iar conform alin. (3) al aceluiași articol din aceeași lege, eliberarea din funcție a vicepreședinților consiliului județean se face cu votul secret al majorității consilierilor în funcție, la propunerea a cel puțin unei treimi din rândul acestora, consacrat într-o hotărâre adoptată în acest sens.

Această hotărâre este supusă controlului de contencios administrativ sub aspectul legalității sale și nu votul indirect, ca act pe care consilierii îl exprimă, în îndeplinirea atribuției conferite de lege, concretizat în acea hotărâre.

Asupra motivelor care au condus la eliberarea din funcția de vicepreședinte al consiliului județean a autorului excepției, precum și asupra procedurii în care s-a luat hotărârea atacată, acestea excedează ariei de competență a Curții Constituționale, instanța de judecată investită cu această cauză urmând să decidă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) și ale art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Consiliul Județean Satu Mare în Dosarul nr. 3.913/83/2009 al Tribunalului Satu Mare — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 753

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (4) și ale art. 15 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (4) și ale art. 15 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Consiliul Județean Satu Mare în Dosarul nr. 3.693/83/2009 al Tribunalului Satu Mare — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.693/83/2009, **Tribunalul Satu Mare — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (4) și ale art. 15 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.**

Excepția a fost ridicată de Consiliul Județean Satu Mare într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect emiterea unei ordonanțe președințiale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate nu dau eficiență dreptului la exercitarea căilor de atac, deoarece recursul formulat împotriva hotărârii de admitere a unei cereri de

suspendare a executării unui act administrativ nu este suspensiv de executare, astfel că măsura vremelnică, cu caracter de urgență, ce constă în suspendarea actului, poate subzista o perioadă îndelungată de timp (în raport cu realitățile din sistemul judiciar din România, între 4 și 8 luni) și afectează, astfel, caracterul efectiv al căii de atac respective.

Tribunalul Satu Mare — Secția comercială și contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere, cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (4) și ale art. 15 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 20 și 21 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 14 alin. (4) — Suspendarea executării actului: „(4) Hotărârea prin care se pronunță suspendarea este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.”;

— Art. 15 — Solicitarea suspendării prin acțiunea principală: „(2) Dispozițiile art. 14 alin. (2)—(7) se aplică în mod corespunzător.”

Autorul excepției consideră că textele de lege pre-citate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 129 — *Folosirea căilor de atac*.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

Faptul că recursul nu este suspensiv de executare nu lipsește de eficiență această cale de atac. Recursul reprezintă acel mijloc legal care constă în posibilitatea sesizării unei instanțe judecătorești de grad superior în vederea verificării temeiniciei și legalității unei hotărâri judecătorești, fără ca trăsătura esențială a acestuia să fie suspendarea de drept a

executării. Așadar, nu se poate susține încălcarea prevederilor art. 129 din Constituție, referitoare la folosirea căilor de atac.

În ceea ce privește contextul reglementării dispozițiilor art. 14 alin. (4) și ale art. 15 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, criticate, Curtea constată că lipsirea recursului de efectul suspensiv este pe deplin justificată prin natura cauzelor supuse soluționării și prin faptul că, potrivit art. 14 alin. (1) din lege, suspendarea executării actului administrativ contestat este dispusă de instanța judecătorească „în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente”. Necesitatea și importanța acordării acestei suspendări a executării sunt demonstrate și de faptul că, în conformitate cu alin. (2) al aceluiași articol 14, „instanța soluționează cererea de suspendare, de urgență și cu precădere, cu citarea părților”, precum și de aceea că hotărârea prin care se pronunță suspendarea este executorie de drept. Mai mult, simpla introducere a recursului, cu efectul suspendării de drept a hotărârii de suspendare a executării actului, ar putea deschide calea unor abuzuri ori ar încuraja uzitarea acestei căi de atac cu rea intenție sau în sens șicanatoriu și, oricum, ar lipsi de rațiune și finalitate prevederile art. 14 și ale art. 15 din Legea nr. 554/2004, care reglementează suspendarea executării actului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (4) și ale art. 15 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Consiliul Județean Satu Mare în Dosarul nr. 3.693/83/2009 al Tribunalului Satu Mare — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 786

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (1) și (3) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (1) și (3) din Legea nr. 567/2004 privind

statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, excepție ridicată de Ioana Cîrstinoiu în Dosarul nr. 992/115/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că, în realitate, autorul excepției solicită modificarea și completarea dispozițiilor de lege criticate, ceea ce excedează competenței instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 992/115/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (1) și (3) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea.** Excepția a fost ridicată de Ioana Cîrstinoiu cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate instituie un tratament discriminatoriu, întrucât iau în considerare la calculul vechimii în funcție doar funcțiile prevăzute de art. 68 alin. (3) din Legea nr. 567/2004. În acest sens, arată că o parte din stagiul de cotizare l-a realizat ca grefier, iar o parte ca asistent judiciar și consilier juridic. Ultimele două funcții sunt luate în considerare la stabilirea vechimii în muncă și a vechimii în magistratură, dar nu și la stabilirea vechimii în funcție în sensul art. 68 alin. (3) din Legea nr. 567/2004. Consideră că diferența de tratament juridic al personalului din sistemul justiției, întemeiată pe criteriul nivelului studiilor, este injustă, fiind de neconceput ca perfecționarea și promovarea în profesie să conducă la pierderea unor drepturi pe care le-ar fi avut dacă rămânea la nivelul inferior de pregătire profesională.

Curtea de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că pensia de serviciu reprezintă o categorie specială de pensie, acordată pe baza unor criterii precis și limitativ prevăzute de lege. Legiuitorul este liber să stabilească aceste criterii, fără ca prin aceasta să se considere că s-a încălcat principiul constituțional al egalității în drepturi, dat fiind că situațiile distincte în care se află diferitele categorii de persoane justifică instituirea unui tratament juridic diferențiat. Având în vedere că autorul excepției nu se află în aceeași situație juridică cu persoanele enumerate la art. 68 alin. (1), (3) și (6) din Legea nr. 567/2004 nici din punctul de vedere al vechimii și nici sub aspectul funcțiilor îndeplinite, consideră că prevederile legale criticate sunt neîntemeiate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile

procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 68 alin. (1) și (3) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.197 din 14 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 68 alin. (1) și (3): „(1) *Personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, astfel cum este prevăzut la art. 3 alin. (1), cu o vechime de cel puțin 25 de ani în specialitate, beneficiază, la împlinirea vârstei de 60 de ani, de pensie de serviciu, în cuantum de 80% din baza de calcul reprezentată de salariul de bază brut lunar și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării. [...]*

(3) *Personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și parchetelor de pe lângă acestea se poate pensiona la cerere înainte de împlinirea vârstei de 60 de ani și beneficiază de pensia prevăzută la alin. (1), dacă are o vechime în funcție de cel puțin 25 de ani. Constituie vechime în funcție perioada în care personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea a îndeplinit în cadrul instanțelor judecătorești și parchetelor de pe lângă acestea funcția de: grefier, grefier statistician, grefier documentarist, grefier informatician, grefier arhivar, grefier registrator, grefier dactilograf, grefier analist programator, informatician, secretar, secretar ajutor, secretar dactilograf, dactilograf, arhivar, registrator, arhivar-registrator, executor judecătoresc.”*

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Legea nr. 567/2004 reglementează, prin conținutul său, statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea. În acest context, au fost prevăzute drepturi specifice pentru această categorie de personal, așa cum este și posibilitatea de a obține pensie de serviciu, în condițiile stabilite de art. 68 din același act normativ. Aceste condiții se referă la vârstă și vechimea în funcție. Autorul excepției este nemulțumit că, la calculul vechimii, nu sunt avute în vedere și alte funcții, așa cum este cea de consilier juridic sau asistent judiciar.

Curtea constată, așadar, că este avută în vedere o omisiune legislativă, autorul excepției solicitând extinderea incidenței textelor de lege criticate și cu privire la alte categorii sociale, care se află, însă, într-o situație diferită de cea a persoanelor la care se referă Legea nr. 567/2004 în ansamblul său și art. 68 din această lege, în particular. O astfel de intervenție legislativă excedează însă competenței instanței de contencios constituțional, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu poate modifica ori completa textele de lege deduse controlului său.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (1) și (3) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, excepție ridicată de Ioana Cîrstinoiu în Dosarul nr. 992/115/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 791

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. 4 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Legea cetățeniei române nr. 21/1991, care, în prezent, are o redactare diferită față de cea criticată de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.464/2/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. 4 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Davidai Elyakim într-o cauză având ca obiect anularea Ordinului ministrului justiției prin care a fost respinsă cererea formulată de acesta în vederea obținerii cetățeniei române.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate suprimă orice cale de atac împotriva hotărârii pronunțate de prima instanță, ceea ce reprezintă o îngrădire a dreptului de acces liber la justiție, care nu este justificată de existența condițiilor în care art. 53 din Constituție permite restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 18 alin. 4 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991 sunt constituționale, necontravenind niciunui dintre textele din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. 4 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991, excepție ridicată de Davidai Elyakim în Dosarul nr. 4.464/2/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul Emil Bivolaru, avocat, membru al Baroului București, în calitate de apărător ales cu delegație depusă la dosar. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că partea Ministerul Justiției a transmis la dosar un punct de vedere asupra excepției de neconstituționalitate, prin care arată că dispozițiile art. 18 alin. 4 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991 nu mai sunt în vigoare în forma criticată de autorul excepției, astfel că aceasta a devenit inadmisibilă și solicită respingerea sa ca atare.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției. Acesta precizează că, ulterior sesizării Curții Constituționale, textul de lege ce formează obiectul excepției a fost modificat în așa fel încât situația care stătea la baza criticii de neconstituționalitate nu mai subsistă. Ca urmare, Curtea nu va putea, potrivit jurisprudenței sale, decât să procedeze la respingerea ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca devenită inadmisibilă, aceasta fiind consecința modificării prevederilor cuprinse în art. 18 alin. 4 din

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile avocatului ales, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, art. 18 alin. 4 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 6 martie 2000. La data la care excepția a fost ridicată, 9 octombrie 2009, textul de lege criticat avea următorul cuprins:

— Art. 18 alin. 4: *„Ordinul poate fi atacat, în termen de 15 zile de la data comunicării, la secția de contencios administrativ a curții de apel de la domiciliul sau, după caz, reședința solicitantului. Dacă solicitantul nu are domiciliul sau reședința în România, ordinul poate fi atacat, în același termen, la secția de contencios administrativ a Curții de Apel București. Hotărârea curții de apel este definitivă și irevocabilă.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 1 alin. (3) care stabilește că România este stat de drept, democratic și social, menționând valorile supreme garantate în cadrul acestuia, art. 11 referitor la raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) și (2) care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii, art. 20 referitor la interpretarea și aplicarea tratatelor internaționale privind drepturile omului, art. 21 care consacră dreptul de acces liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor

libertăți, art. 126 alin. (1) și (6) privind realizarea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești prevăzute în lege și garantarea controlului judecătoreesc al actelor administrative și art. 129 referitor la folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, ulterior sesizării Curții Constituționale cu soluționarea acesteia, textul de lege criticat a fost modificat prin Legea nr. 354/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2009 pentru modificarea și completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 16 noiembrie 2009. În prezent, dispozițiile art. 18 alin. 4 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991 au următoarea redactare: *„Ordinul de respingere a cererii de acordare sau redobândire a cetățeniei române poate fi atacat, în termen de 15 zile de la data comunicării, la Curtea de Apel București, Secția contencios administrativ. Hotărârea curții de apel este definitivă și poate fi supusă recursului la secția de contencios administrativ a Înaltei Curți de Casație și Justiție.”*

Curtea constată că, prin noua redactare a textului de lege criticat, a fost înlăturat caracterul irevocabil al hotărârii pronunțate de instanța de contencios administrativ competentă să soluționeze acțiunea introdusă în vederea anulării ordinului emis de președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie, prin care acesta a respins cererea de acordare sau redobândire a cetățeniei române.

Prin Decizia nr. III din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, Plenul Curții Constituționale a statuat, cu valoare de principiu, că, „în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea sau ordonanța modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării”. Or, în cauza de față, legiuitorul a ales o formulă de reglementare care nu păstrează soluția normativă pe care autorul excepției a criticat-o. În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. 4 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991 a devenit inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. 4 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991, excepție ridicată de Davidai Elyakim în Dosarul nr. 4.464/2/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 792

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31¹ alin. (2) teza finală
din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31¹ alin. (2) teza finală din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Elena Mogoanță în Dosarul nr. 12.438/63/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, concretizată în Decizia nr. 101/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 12.438/63/2008, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31¹ alin. (2) teza finală din Legea administrației publice locale nr. 215/2001**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Elena Mogoanță într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat este neconstituțional, „oprind procesul după o primă fază și împiedicând partea să exercite calea de atac a recursului”.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile de lege care fac obiectul excepției de neconstituționalitate sunt constituționale, nefiind de natură să îngreuească accesul liber la justiție al persoanei interesate, întrucât acesta nu presupune accesul la toate structurile judecătorești, ci asigurarea accesului la mijloacele procedurale prevăzute de lege.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 31¹ alin. (2) teza finală din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007. Art. 31¹ a fost introdus în cuprinsul legii prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2008 privind unele măsuri pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru autoritățile administrației publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 7 martie 2008. Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 31¹: „(2) *Instanța de contencios administrativ se pronunță în cel mult 30 de zile. În acest caz, procedura prealabilă nu se mai efectuează, iar hotărârea primei instanțe este definitivă și irevocabilă.*”

În opinia autorului excepției, sunt încălcate următoarele prevederi din Legea fundamentală: art. 21 alin. (1) și (2) care garantează dreptul de acces liber la justiție, art. 126 alin. (1) și (2) potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, iar competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege și art. 129 referitor la exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 31¹ alin. (2) teza finală din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 prin Decizia nr. 101 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 4 martie 2009. Cu acel prilej, Curtea a constatat că textul de lege criticat este constituțional, întrucât caracterul definitiv și irevocabil al unei hotărâri judecătorești pronunțate în prima instanță nu este de natură să determine îngrădirea accesului liber la justiție al persoanei interesate și nici a dreptului la un proces echitabil. Totodată, Curtea a reținut că dreptul la două grade de jurisdicție este, potrivit art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, un drept specific materiei penale, astfel că într-un domeniu special cum este cel electoral nu este obligatoriu ca respectarea acestuia să fie asigurată.

Întrucât în cauza de față nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, se impune menținerea soluției pronunțate și a argumentelor pe care aceasta s-a bazat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31¹ alin. (2) teza finală din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Elena Mogoanță în Dosarul nr. 12.438/63/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

